DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

27. april 2006 *

I sag C-27/05,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 234 EF, indgivet af Finanzgericht Hamburg (Tyskland) ved afgørelse af 5. januar 2005, indgået til Domstolen den 27. januar 2005, i sagen

Elfering Export GmbH

mod

Hauptzollamt Hamburg-Jonas,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász (refererende dommer) og E. Levits,

* Processprog: tysk.

generaladvokat: C. Stix-Hackl
justitssekretær: fuldmægtig C. Strömholm,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 19. januar 2006,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Elfering Export GmbH ved Rechtsanwälte O. Wenzlaff og U. Schrömbges

— Hauptzollamt Hamburg-Jonas ved S. Plenter, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J.C. Schieferer, som befuldmægtiget,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 5, stk. 4, og artikel 51, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 102, s. 11, berigtigelse i EFT 1999 L 180, s. 53, herefter »forordning nr. 800/1999«).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag mellem Elfering Export GmbH (herefter »Elfering Export«) og Hauptzollamt Hamburg-Jonas (tysk toldmyndighed, herefter »Hauptzollamt«) angående en sanktion, som sidstnævnte har pålagt efter en anmodning om eksportrestitution.

Fællesskabsbestemmelser

3 Det hedder i 4., 12., 63. og 64. betragtning til forordning nr. 800/1999:

»[U]dførselsdagen bør forstås som den dag, på hvilken toldvæsenet antager det dokument, hvori eksportøren tilkendegiver, at han har til hensigt at udføre de produkter, for hvilke han ansøger om eksportrestitution; formålet med dette dokument er bl.a. at henlede toldvæsenets opmærksomhed på, at den pågældende transaktion foretages med EF-støtte, så der foretages den relevante kontrol; fra tidspunktet for denne antagelse placeres produkterne under toldkontrol, indtil de faktisk udføres; denne dato tjener som referencedato for konstateringen af mængden, arten og kendetegnene for det udførte produkt.

[...]

[D]e i denne forordning omhandlede restitutioner kan alene ydes for produkter, der er i fri omsætning og i givet fald er af fællesskabsoprindelse; [...]

[...]

[I] henhold til de gældende EF-bestemmelser ydes eksportrestitutionen udelukkende på grundlag af objektive kriterier, herunder mængden og arten af det eksporterede produkt, dets egenskaber og bestemmelsessted; erfaringerne viser, at det med henblik på at bekæmpe uregelmæssigheder, især svig, til skade for EF's budget er det nødvendigt at fastsætte, at uretmæssigt udbetalte beløb skal tilbagebetales, og at indføre sanktioner, der kan tilskynde eksportørerne til at overholde EF-bestemmelserne.

[...]

[F]or at sikre en korrekt anvendelse af ordningen med eksportrestitutioner bør sanktionerne kunne pålægges uden hensyntagen til den subjektive skyld; der bør dog ikke pålægges sanktioner i visse tilfælde, bl.a. i tilfælde af en indlysende fejl, som myndighederne har anerkendt som sådan; der bør derimod pålægges strengere sanktioner, hvis der foreligger forsæt; sådanne sanktioner er nødvendige og bør stå i forhold til overtrædelsens grovhed og være tilstrækkeligt afskrækkende; og de bør endvidere anvendes ensartet i alle medlemsstater.«

4 Forordningens artikel 5 har følgende ordlyd:

»1. Ved udførselsdagen forstås den dato, på hvilken toldmyndighederne antager den udførselsangivelse, hvori det angives, at der vil blive ansøgt om restitution.

2. Datoen for antagelse af udførselsangivelsen lægges til grund ved bestemmelse af:

a) restitutionssatsen, hvis restitutionen ikke er forudfastsat

b) de justeringer, der i givet fald skal foretages af restitutionssatsen, hvis denne er forudfastsat

c) mængden af det udførte produkt, dets art og egenskaber.

3. Med antagelsen af udførselsangivelsen sidestilles enhver anden handling, der har samme retsvirkning som antagelsen.

4. For at der kan ydes en restitution, skal det dokument, der anvendes ved udførslen, indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af restitutionen, herunder:

a) for produkter:

— varebeskrivelsen, eventuelt forenklet, i overensstemmelse med nomenklaturen over eksportrestitutioner samt koden i restitutionsnomenklaturen, og, dersom dette er nødvendigt for at beregne restitutionen, de pågældende produkters sammensætning eller en henvisning til denne sammensætning

— produkternes nettovægt eller i givet fald mængden udtrykt i den måleenhed, der anvendes ved beregningen af restitutionen

b) for varer gælder bestemmelserne i forordning (EF) nr. 1222/94.

[...]«

5 Forordningens artikel 11 har følgende ordlyd:

»1. Der ydes kun restitution for produkter, der uanset toldsituationen for emballagen,

— har fællesskabsoprindelse og er i fri omsætning i Fællesskabet, eller

— er i fri omsætning i Fællesskabet, eller

— er i fri omsætning i Fællesskabet, men med en reduktion af restitutionen i et omfang svarende til den importafgift, der blev anvendt på indførselstidspunktet.

Retsforskrifterne for den enkelte markedsordning fastlægger, hvilken situation der gælder for det enkelte produkt for så vidt angår bestemmelserne i første afsnit.

2. Er ydelsen af restitution betinget af produktets fællesskabsoprindelse, skal eksportøren afgive en erklæring om oprindelsen, som fastlagt i andet og tredje afsnit, i overensstemmelse med de gældende fællesskabsregler.

Ved ydelse af restitution er produkter af fællesskabsoprindelse, hvis de fuldt ud er fremstillet i Fællesskabet, eller hvis de undergik deres sidste væsentlige forarbejdning eller bearbejdning i Fællesskabet efter artikel 23 eller 24 i Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92.

Uden at dette berører bestemmelserne i stk. 5, er betingelserne for ydelse af restitution ikke opfyldt for produkter, der er fremstillet af:

— produkter med oprindelse i Fællesskabet, og

— landbrugsprodukter, der er omfattet af de i artikel 1 nævnte forordninger, som er indført fra et tredjeland, og som ikke har undergået en væsentlig forarbejdning i Fællesskabet.

[...]

4. De i stk. 2 og 3 foreskrevne erklæringer kontrolleres på samme måde som udførselsangivelsens øvrige oplysninger.

[...]«

6 Artikel 51 i forordning nr. 800/1999 har følgende ordlyd:

»1. Hvis det konstateres, at en eksportør med henblik på at opnå en eksportrestitution har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til, er restitutionen for den pågældende udførsel den restitution, der gælder for den faktisk foretagne udførsel, nedsat med et beløb svarende til:

a) halvdelen af forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den restitution, der gælder for den faktisk foretagne udførsel

b) to gange forskellen mellem den restitution, der er ansøgt om, og den gældende restitution, hvis eksportøren forsætligt har afgivet urigtige oplysninger.

2. Den restitution, der er ansøgt om, anses for at være det beløb, der fremkommer ved en beregning på grundlag af de oplysninger, der er givet i henhold til artikel 5 eller artikel 26, stk. 2. Varierer restitutionssatsen efter destination, beregnes den differentierede del af restitutionen på grundlag af de oplysninger om mængde, vægt og destination, der er afgivet ifølge artikel 49.

3. Den i stk. l, litra a), fastsatte sanktion anvendes ikke:

a) i tilfælde af force majeure

b) i undtagelsestilfælde, hvor eksportøren straks efter, at han er blevet klar over, at den restitution, hvorom der er ansøgt, er for stor, på eget øjeblikkeligt initiativ og skriftligt underretter myndighederne herom, medmindre myndighederne allerede har meddelt eksportøren, at de påtænker at undersøge ansøgningen, eller at eksportøren på anden måde er blevet klar over myndighedernes hensigt, eller at myndighederne allerede har konstateret, at den restitution, der blev ansøgt om, var ukorrekt

c) i tilfælde af en af myndighederne anerkendt indlysende fejl vedrørende den restitution, hvorom der er ansøgt

d) i tilfælde, hvor restitutionsansøgningen er i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 1222/94, særlig artikel 3, stk. 2, og er blevet beregnet på grundlag af de gennemsnitlige mængder, der er blevet anvendt i en nærmere angivet periode

e) i tilfælde, hvor vægten justeres, når forskellen i vægten skyldes den vejemetode, der er blevet anvendt.

4. Fører den i stk. 1, litra a) eller b), fastsatte nedsættelse til et negativt beløb, skal eksportøren betale det negative beløb.

5. Hvis myndighederne konstaterer, at den restitution, hvorom der er ansøgt, var ukorrekt, at udførslen ikke er blevet foretaget, og at det derfor ikke er muligt at nedsætte restitutionen, skal eksportøren betale et beløb svarende til det i stk. 1, litra a) eller b), omhandlede sanktionsbeløb, der ville gælde, hvis udførslen var blevet foretaget. Varierer restitutionssatsen efter destination, skal der, undtagen i tilfælde af obligatorisk destination, ved beregningen af den restitution, hvorom der er ansøgt, og af den gældende restitution tages hensyn til den laveste positive sats eller til den sats, der følger af destinationsangivelsen i henhold til artikel 24, stk. 2, eller artikel 26, stk. 4, hvis denne sats er højere.

6. Den betaling, der er fastsat i stk. 4 og 5, skal finde sted senest 30 dage efter datoen for modtagelsen af opkrævningen. Overholdes fristen ikke, skal eksportøren betale renter for den periode, der begynder 30 dage efter datoen for modtagelsen af opkrævningen, og som slutter dagen før datoen for betalingen af det opkrævede beløb, med den i artikel 52, stk. 1, nævnte rentesats.

7. Sanktioner finder ikke anvendelse, blot fordi den ansøgte restitution er højere end den restitution, der gælder ifølge artikel 4, stk. 2, artikel 18, stk. 3, artikel 35, stk. 2, og/eller artikel 50.

8. Sanktionerne finder anvendelse, uden at dette berører andre sanktioner, der er fastsat på nationalt plan.

9. Medlemsstaterne kan undlade at anvende sanktioner på 60 EUR og derunder pr. udførselsangivelse.

10. Er det i udførselsangivelsen eller betalingsangivelsen anførte produkt ikke omfattet af licensen, udbetales der ikke restitution, og stk. 1 anvendes ikke.

11. Er restitutionssatsen blevet forudfastsat, beregnes sanktionen ud fra de restitutionssatser, der gælder den dag, hvor licensansøgningen indgives, uden at der tages hensyn til tabet af restitution i henhold til artikel 4, stk. 1, eller til nedsættelsen af restitutionen i henhold til artikel 4, stk. 2, eller artikel 18, stk. 3. Satserne justeres om nødvendigt den dag, hvor udførselsangivelsen eller betalingsangivelsen antages.«

7 Det hedder i artikel 33 i Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT L 160, s. 21):

»[...]

6. Restitutionen ydes kun efter anmodning herom og mod fremlæggelse af den pågældende eksportlicens.

[...]

9. Restitutionen ydes, når det godtgøres:

— at produkterne har oprindelse i Fællesskabet

— at produkterne er udført fra Fællesskabet

[...]

10. Medmindre der er indrømmet en udtagelse efter proceduren i artikel 43, ydes der ingen eksportrestitution for produkter, der indføres fra tredjelande og genindføres til tredjelande, jf. dog stk. 9, første led.

[...]«

De faktiske omstændigheder i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

8 Ved udførselsangivelse af 30. august 2000 angav Elfering Export til Hauptzollamt Münster — Zollamt Coesfeld — 6 090,5 kg frosset oksekød til udførsel til Rusland og ansøgte samtidig om betaling af eksportrestitution. I udførselsangivelsen anførte Elfering Export oplysninger om, at den vare, der blev ansøgt om restitution for, havde oprindelse i Tyskland.

9 Hauptzollamt afslog ved afgørelse af 24. januar 2001 at udbetale restitution under henvisning til, at de udførte varer ikke var af »sund og sædvanlig handelskvalitet« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 21, stk. 1, i forordning (EF) nr. 800/1999. Oberfinanzdirektion Hamburgs Zolltechnische Prüfungs- und Lehranstalt havde nemlig konstateret klart synlige fryseskader i prøver udtaget af det angivne vareparti.

10 Ved en anden afgørelse af 20. marts 2001 pålagde Hauptzollamt Elfering Export en sanktion på 1 910,41 DEM med henvisning til artikel 51, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 800/1999, med den begrundelse, at virksomheden havde ansøgt om en højere restitution end den, den var berettiget til.

11 Elfering Export påklagede afgørelsen, men fik ikke medhold heri, hvorefter virksomheden den 13. marts 2003 anlagde sag med påstand om, at Hauptzollamt tilpligtes at yde Elfering Export eksportrestitution, og at sanktionsafgørelsen af 20. marts 2001 annulleres.

12 Hauptzollamt gjorde under sagen gældende, at den omstændighed, at virksomheden ikke havde dokumenteret, at de varer, som den havde ansøgt om restitution for, havde oprindelse i Fællesskabet, tillige var til hinder for denne restitutionsansøgning. Herefter har den forelæggende ret ved kendelse af 20. december 2004 udskilt spørgsmålet om sanktionsafgørelsen til særskilt behandling.

13 I den første sag frifandt den forelæggende ret Hauptzollamt for så vidt angår påstanden om at yde Elfering Export eksportrestitution. Den forelæggende ret udtalte i sin dom af 20. december 2004, at det ganske vist ikke er til hinder for begæringen om restitution, at der er konstateret fryseskader i undersøgte prøver,

idet denne konstatering ikke i den foreliggende sag fører til, at det må afvises, at de pågældende varer er af »[sund og] sædvanlig handelskvalitet«, men Hauptzollamt må alligevel frifindes, idet Elfering Export ikke har godtgjort, at de varer, som virksomheden havde eksporteret, havde oprindelse i Fællesskabet.

14 Hvad angår den anden sag vedrørende sanktionsspørgsmålet, som endnu verserer for den forelæggende ret, har Elfering Export nedlagt påstand om annullation af den pågældende sanktionsafgørelse, mens Hauptzollamt har nedlagt påstand om frifindelse.

15 Da den fandt, at det til afgørelse af sagen var nødvendigt at fortolke fællesskabsretten, hat Finanzgericht Hamburg besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Udgør en erklæring i udførselsangivelsen om restitutionsvarens oprindelse inden for Fællesskabet en af de oplysninger, for hvilke der kan pålægges sanktioner i overensstemmelse med artikel 51, stk. 2, sammenholdt med artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 800/1999?«

Om det præjudicielle spørgsmål

16 Det fremgår af ordlyden af artikel 11 i forordning nr. 800/1999, sammenholdt med artikel 33, stk. 9, i forordning nr. 1254/1999, at for oksekød udgør kravet om fællesskabsoprindelse en materiel betingelse for udbetaling af eksportrestitution.

17 Denne slutning kan ligeledes drages af en systematisk gennemgang af forordning nr. 800/1999, idet artikel 11 står i kapitel I i afdeling II med overskriften »Ret til restitution«. Det er i dette kapitel, at de materielle betingelser for retten til restitution opstilles.

18 For at opfylde denne materielle forpligtelse skal varerne angives som havende fællesskabsoprindelse, og dette skal godtgøres. Det følger af artikel 33, stk. 9, i forordning nr. 800/1999, at restitutionen ydes, når det godtgøres, at produkterne har oprindelse i Fællesskabet. Som Domstolen allerede har fastslået i forbindelse med artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 805/68 af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for oksekød (EFT 1968 I, s. 179), som senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1633/98 af 20. juli 1998 (EFT L 210, s. 17), er der ingen tvivl om, at det er eksportøren, der har bevisbyrden herfor (jf. i denne retning dom af 1.12.2005, sag C-309/04, Fleisch-Winter, Sml. I, s. 10349, præmis 26), hvilket også gør sig gældende i forbindelse med anvendelsen af forordning nr. 1254/1999, som i henhold til 38. betragtning og artikel 49 kodificerer og ophæver forordning nr. 805/68, som ændret.

19 De nationale myndigheders kontrol af udførselsangivelserne i overensstemmelse med artikel 11, stk. 4, i forordning nr. 800/1999 fritager ikke eksportøren fra forpligtelsen til at godtgøre, at varerne har fællesskabsoprindelse. Det er derimod almindeligvis i forbindelse med denne kontrol, at det viser sig nødvendigt at anmode eksportøren om et sådant bevis.

20 Da forpligtelsen for eksportøren til at bevise, at varerne har fællesskabsoprindelse, er klar og utvetydig, skal det undersøges, hvorvidt en tilsidesættelse af denne pligt medfører pålæggelse af den i artikel 51 i forordning nr. 800/1999 omhandlede sanktion.

21 Det er ubestridt, at Elfering Export har angivet, at de varer, for hvilke der ansøges om restitution, har oprindelse i Tyskland, og at den forelæggende ret allerede ved en særskilt afgørelse har fastslået, at Elfering Export ikke har godtgjort, at varerne har oprindelse i denne medlemsstat eller i Fællesskabet.

22 I henhold til artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 800/1999 pålægges eksportøren en sanktion, hvis han »har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til«. Det følger af artikel 51, stk. 2, at »[d]en restitution, der er ansøgt om, anses for at være det beløb, der fremkommer ved en beregning på grundlag af de oplysninger, der er givet i henhold til artikel 5 eller artikel 26, stk. 2«.

23 Et af Elfering Exports hovedargumenter er, at artikel 51, stk. 2, i forordning nr. 800/1999 alene henviser til forordningens artikel 5, idet artikel 26 ikke er relevant i hovedsagen, og ikke til artikel 11, som omhandler visse forpligtelser i forbindelse med oprindelsen af varer, som der ansøges om restitution for. Elfering Export er af den opfattelse, at alene unøjagtigheder i de angivelser, der er nævnt i forordningens artikel 5, stk. 4, litra a), eller under alle omstændigheder alene unøjagtigheder i oplysningerne vedrørende varernes fysiske egenskaber kan føre til pålæggelsen af en sanktion, mens dette ikke er tilfældet for oplysninger vedrørende varernes oprindelse.

24 Denne opfattelse må forkastes.

25 Det skal indledningsvist bemærkes, at som den forelæggende ret og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har anført, er opremsningen af oplysninger i artikel 5, stk. 4, litra a), i forordning nr. 800/1999 ikke udtømmende. Dette er ligeledes blevet fastslået af Domstolen i forbindelse med Kommissionens forordning

(EØF) nr. 3665/87 af 27. november 1987 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter (EFT L 351, s. 1), hvilket vil være gældende for anvendelsen af forordning nr. 800/1999, som erstattede og ophævede forordning nr. 3665/87 (jf. Fleisch-Winter-dommen, præmis 29).

26 Der stilles i artikel 5, stk. 4, litra a), i forordning nr. 800/1999 krav om, at eksportøren fremkommer med alle de oplysninger, der er nødvendige for beregningen af restitutionen, og udtrykket »herunder« viser, at fællesskabslovgiver alene udtrykkeligt har angivet nogle af disse oplysninger. Begrebet »alle de oplysninger« skal ikke begrænses til varernes fysiske egenskaber, men omfatter alle de oplysninger, som vedrører betingelserne for tildeling af eksportrestitution.

27 Som Kommissionen med rette har anført, bruges disse oplysninger ikke alene med henblik på den matematiske beregning af restitutionens størrelse, men snarere og i højere grad som grundlag for afgørelsen af, om ansøgeren har ret til restitution. Artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 800/1999, hvorefter der pålægges en sanktion, hvis »en eksportør [...] har ansøgt om en restitution, der er større end den, vedkommende har ret til«, skal herefter fortolkes således, at eksportøren betragtes som havende ansøgt om en restitution, der er højere end den, vedkommende har ret til, ikke alene når der er fremkommet en uretmæssig beløbsforskel på grund de oplysninger, som eksportøren har givet, men også når han ikke har ret til restitution, dvs. at restitutionsbeløbet er lig nul.

28 Det skal endvidere understreges, at det følger af artikel 11, stk. 4, i forordning nr. 800/1999, at de i artikel 11, stk. 2 og 3, foreskrevne erklæringer — særligt erklæringen om fællesskabsoprindelse — kontrolleres på samme måde som udførselsangivelsens øvrige oplysninger. Det bekræftes i denne bestemmelse, at erklæringen om fællesskabsoprindelse falder ind under samme retlige ordning som disse oplysninger, og at en manglende angivelse af de omhandlede varers

fællesskabsoprindelse kan udløse sanktioner efter samme ordning som den, der gælder ved manglende angivelse af de oplysninger, der er nævnt i forordningens artikel 5, stk. 4.

29 Det er med urette, at Elfering Export har henvist til kravet om »sund og sædvanlig handelskvalitet« i artikel 21 i forordning nr. 800/1999 og herved anført, at en tilsidesættelse heraf heller ikke medfører pålæggelsen af en sanktion. Dette krav spiller samme rolle i forordning nr. 800/1999's system som kravet om at godtgøre varernes fællesskabsoprindelse, og en tilsidesættelse af disse krav medfører generelt samme konsekvenser såvel for retten til restitution som for anvendelsen af en sanktion.

30 Domstolen har allerede i Fleisch-Winter-dommen gennemgået spørgsmålet om retten til restitution side om side med sanktionsspørgsmålet i forbindelse med kravet om »sund og sædvanlig handelskvalitet«, og den er nået frem til konklusioner, som gælder på samme måde for begge spørgsmål. Selv om Domstolen ikke i denne dom tog stilling til en konkret ret til restitution eller en pålagt sanktion, skal dommen dog fortolkes således, at hvis eksportøren ikke har ret til restitution som følge af en tilsidesættelse af kravet om »sund og sædvanlig handelskvalitet«, pålægges han en sanktion, medmindre der i fællesskabslovgivningen er opstillet undtagelsesbestemmelser.

31 Med henblik på en vurdering af de omhandlede bestemmelsers rækkevidde er formålet med forordning nr. 800/1999 af største betydning. Det følger af 63. betragtning til forordningen, at bestemmelsernes formål er at bekæmpe uregelmæssigheder, især svig, til skade for Fællesskabets budget, og at sanktionerne skal tilskynde eksportørerne til at overholde fællesskabsbestemmelserne.

32 Det bemærkes, at sanktionsbestemmelserne skal tilskynde til overholdelse af »EF-bestemmelserne« i almindelighed og ikke blot en del heraf eller visse særlige bestemmelser.

33 De sanktioner, som skal pålægges, hvis eksportøren har handlet uden skyld eller foretaget en forsætlig handling, fastsættes i begge tilfælde i artikel 51, stk. 1, i forordning nr. 800/1999. Dette betyder, at den opfattelse, at eksportørens tilsidesættelse af de fællesskabsretlige krav ved forhold, som ikke udtrykkeligt er nævnt i artikel 5, stk. 4, litra a), i forordning nr. 800/1999, men omhandles i forordningens artikel 11 (manglende fællesskabsoprindelse) eller artikel 21 (manglende sund og sædvanlig handelskvalitet), ikke udløser en anvendelse af forordningens artikel 51, ikke kan tages til følge, da dette argument ville føre til det uacceptable resultat, at selv hvis eksportørens handling var forsætlig, ville han være sanktionsfri.

34 Herefter ville den opfattelse, at alene urigtige angivelser med hensyn til de oplysninger, der udtrykkeligt er nævnt i artikel 5, stk. 4, litra a), i forordning nr. 800/1999, fører til en sanktion, mens tilsidesættelsen af de materielle betingelser i forordningens kapitel I i afsnit II ikke fører til en sådan konsekvens, være i strid med forordningens formål og være en alvorlig hindring for den effektive gennemførelse af den fælles landbrugspolitik. Hvis denne opfattelse blev fulgt, ville ikke alene uregelmæssigheder, men også svig være uden fællesskabsretlige konsekvenser.

35 Under henvisning til det anførte skal det forelagte spørgsmål besvares med, at en erklæring i udførselsangivelsen om, at den vare, for hvilken der ansøges om restitution, har oprindelse inden for Fællesskabet, udgør en af de oplysninger, der skal afgives under sanktionsansvar i overensstemmelse med artikel 51, stk. 2, sammenholdt med artikel 5, stk. 4, i forordning (EF) nr. 800/1999.

Sagens omkostninger

36 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

En erklæring i udførselsangivelsen om, at den vare, for hvilken der ansøges om restitution, har oprindelse inden for Fællesskabet, udgør en af de oplysninger, der skal afgives under sanktionsansvar i overensstemmelse med artikel 51, stk. 2, sammenholdt med artikel 5, stk. 4, i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter.

Underskrifter